

ANY 1917

Núm. 4

Alcornoque

10 centims

—Quin valor! mai haguéa dit que un virtuos pogués ésser tan poca vergonya!..

GRAN IMPERIO

RONDA DE SAN PAU, 34 | 36
Telefon 4584

El més elegant Concert

El més distingit foyer

*Sopars tango a mitja nit,
després del concert*

50 Artistas 50, no n'la cap de llejja!!
lotas son espelerrants

Empeñes per anar a sentir a la eminencia cantora regional

LA TORRERICA

— Restaurant a la carta —

TEATRE ELDORADO

Companyia PEPE PORTES
Punt de reunió del públic distinguit

CINE BOHEMIA

Les Millors pel·lícules són estrenades en aquest Cine

PALACE CINE

El més elegant i distingit :: Pel·lícules exclusives

TEATRE CONDAL

El Cine més gran i més concorregut del Paral·lel
Estrenos diaris

BOHEMIA MODERNISTA

La millor i més gran sala de ball de Barcelona
Grans balls tots els diumenges i dies festius tarda i nit
Atestat de dones guapes. — Reunió del jovent trempat

SALÓ JAPONÈS

Rambla Canaletas, 7 **AL PETIT**

- Teléfon, 1871 - **PELAYO**

Aperitius y Sopars — Fox-trot

*Bons ballaires sols la gent de gust
vå al Japonès*

RESTAURANT DE PRIMER ORDRE

COBERTS 6 PTAS.

ORQUESTRA VERDURA

Direcció artística: **GEO BORNE**

EDEN CONCERT

Assalt, 12

Telefon 3332

TOTS ELS DIAS TARDA I NIT

Las Papillons

Lipy Tresor

Cris Perita

Gloria Nardi

Floriana

Napolitana

i altres 40 belles artistes

**A Barcelona no hi ha cap persona
de gust que no freqüenti l' EDEN.**

BAR MONTECARLO

Café-RESTAURANT

AVIÑÓ, 25 i COMTESA SOBRADIEL, 1

TELÉFON, 4274

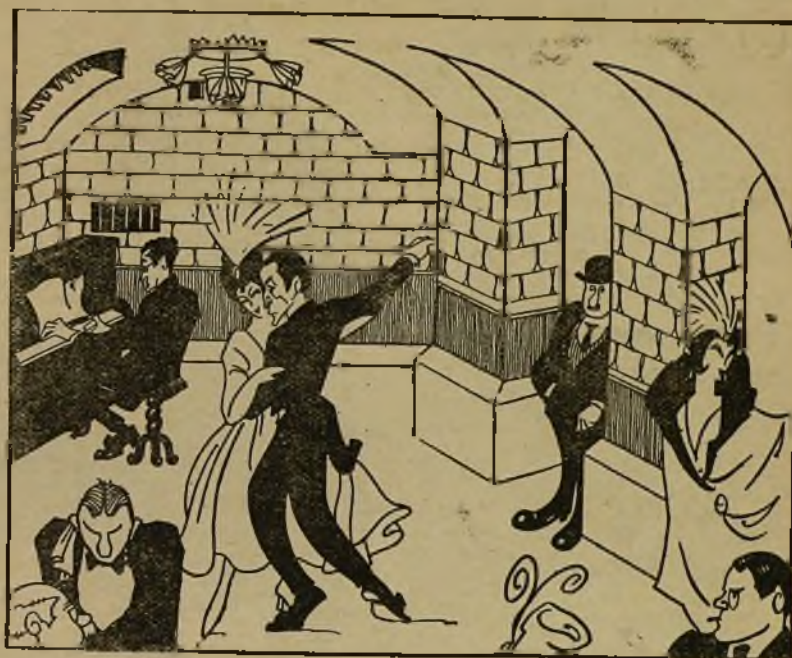

Original i fantastic cabaret

: de tango als sòtans :

Gran soirée de balls mo-
derns i internacionals a

: mitja nit :

UN ASPECTE DEL CABARET

CONSUMACIÓ USUAL 50 CENTS.

Després Abans

GRAN DESCUBRIMENT DEL DOCTOR BOSCH
VILLARROEL, 42. - BARCELONA

TINTURA

"LA SIEMPRE JOVEN"

Per al cabell. No conté nítrat de plata ni cap substància perjudicial
S'usa amb comta-gates. No taca, ni embruta. Detalls en el prospecte

Pot petit, 2 pesetas - Pot gros, pesetas 4

EN VENDA.—Fills de J. Vidal i Ribas.—Vicens Ferrer i C^{ia}.—
Societat Monagal.—Fills de Busquets y Durán.—PERFUMERIAS.—
P. Baltasar.—La Florida.—Eldorado.—Inglesa i totes las millors.

AU CABARET DU TANGO

Rambla del Centre, 12—Café «Rio de la Plata»

Cabaret a l'estil dels de París

Centre de reunió de l'aristocràcia de la nit

Les nou hores de "GRIMÉIA" nocturna

ALEGRIA TANGO I TOCOLOGIA

Si voleu passar cinc minuts fora del món, visiteu el
típic

CABARET DU TANGO

Telefon núm. 1195

PELUQUERIA "LEON DE ORO"

DE

ANTON VIGENS

SERVEI ANTISÉPTIC ESMERAT

ABONOS: 10 Setvells a 2 ptes. i a preus convencionals
Servei Permanent Masatge Eléctric

Compte del Asalt, 22.-BARCELONA

Tirant - Benefactor

PATENTAT

Per al desentortille del pit de las
senyores, homes i nens

Els ven a la casa Sres. "Eduard
Schilling, S. en C." Barcelona,
Madrid, Valencia i el fabricant
d'elàstics i lliga-cames "Smart"

AMADOR ABSINA

Riera Sant Joan, 8.-Barcelona

qui enviarà follet gratis a qui el demani

Casa Cortés

COMTE ASSALT, 13

BARCELONA

Perfumeria del País
i Extranjer

- Guants, Bisuteria -
Vanus, etc., etc.

La casa millor assor-
tida i la que ven
més barato

REGALS CBIC

Nota: Els llores no hi compren.

— Tot home que sab la seva obligació porta l'amigueta a proveir a la Casa Cortés.

PAS POSSIBLE!!
TWO-STEP

Darrera creació del Professor WORSLEY

Editat per la «Unió Musical Espanyola», avans DOTESIO

PORTAL DEL ANGEL, 113 - BARCELONA

Restaurant Excelsior

RAMBLA DEL CENTRE, 34-TELEFON 4143

Tots el dies, aperitif et soupers-
lango, prenent part:

ISABEL MORENO

PRINCEP DE CUBA

MABATSOFF etc.

Restaurant de primer ordre
Bloc preferit pel públic elegant

REDACCIÓ: Rambla del Born, 20, 1.^a

Tota la correspondència, tant de col·laboració com administrativa, dirigir-la a aquesta Admoció: Concell de Cent, 317, 1.^a

PREUS DE SOSCIPICIO

Espanya: trimestre. Ptes. 2

Estranger: Està massa malament, per ara.

La responsabilitat dels treballs a càrrec dels autors.—No's retornen els originals.

s vaig dir que tenia un vell, oi? Aquest vell és procurador i de Girona. Es aficionat a la literatura—tots els procuradors tenen una mania o altra, que gairebé sempre sol ésser una mala mania—i aficionat a les dones com no's pot dir. Aficionat a totes, menys a la seva. Jo trobo que fa ben fet. I vosaltres també, veritat?

El baf de faldilla o de lo que sigui—mentre «lo que sigui» perteneixi a nosaltres, les femelles—el trastorna i li fa perdre el enteniment. Mai n'ha tingut molt d'enteniment, però jo li faig perdre el poc que té.

Es vell: passa ja dels setanta. No serveix per a res. Lo que's diu «per a res». El meu amic, l'altre que serveix per a tot, lo que's diu «per a tot», el nomena així: el gueto.

Es gràs i vermell, molt vermell, com crú; té un cap punxagut, i un bigoti tan petit i tan mal posat que a mí el primer dia, o la primera nit, se me n'hi anaven els ulls i plena d'angunia pensava:

—Pobret! Porta el bigoti postiç i avui, com que devia tener pressa, se l'ha posat malament. Ai, si li cau!—I no li va caure, és clar. La primera nit vaig sofrir molt, molt. Ja us he dit que jo era un xic romántica, encara que hagués nascut en una porteria. Però, què havia de fer, pobra de mí, sinó pendre paciència i aguantar el cop? Es allò que diuen: al món tothom té la seva planeta i ens hem de conformar. Uns van a sobre i uns altres a sota.

Això, no obstant, tenia compensacions molt agradables. Afluixava les pessetes que era un gust. Me va comprar piano perquè era molt aficionat a la música. Me va posar una criada, jova i bonica, que també servia «per a tot». Ell venia i encara vé, —i lo que vindrà!— cada tarda, de quatre a set. Dèia a la familia que se n'anava a fer la manilla. Els dilluns, dimecres i divendres, no estava de romanços. Suava i tenia els ulls encesos; jo, ja sabia lo que volia i em resignava. Ja era ben de plànyer, ja; les dones som unes *mártires*.

Però, era més de plànyer els dimarts, dijous i dissabtes. Me deia:

—Vols que juguem?

—Nó.

—Vols que parlem?

—Nó.

—Vols que't llegeixi *La Tribuna*?

—Nó.

—Doncs et llegiré el drama.

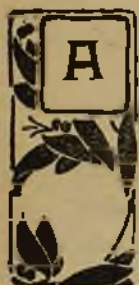
I me'l llegia. Jo no hi entenc, però era un drama molt dolent: de procurador. Me'l vaig arribar a saber de memoria. Així se venjava, el grandíssim, de no poguer-lo estrenar.

Vés quina culpa hi tenia jo! Però no'm quedava més remei que pendre paciència i aguantar, i aguardar aquella poma per a la set, si no'm resultava agre, que en aquest món tot pot ésser.

Memories d'un cap de fons

La primera volada

IV

amb el primer petó, humit com una paret de cel-obert, senti l'Ernest un calfred repentí. I després del calfred—com en les malalties infeccioses—una airada de calor l'invadí de dalt a baix. Quin goig per a un estudiant novell el primer petó d'una dona que n'hagi fet a cents!...

—Em comvides?—digué ella, com esperant la paga d'aquella carícia sense ànima.

L'Ernest, en aquells moments, no l'hauria convidada; el cor li hauria ofert; la vida li hauria casat!—Ja ho crec, que't convidó!—li contestà resolt.—Què vols pendre?—Demana lo que vulguis—afegí tot plè de tromolor del plaer soprat que despertà en la seva sang jove l'esqué d'aquell petó.

—Menjarà una miqueta, si volguessis...

—Tira dona, menja, pren lo que vulguis. Demana.

—Pendré un biftek si et sembla?

—Pren un biftek i si amb un no'n tens prou, pren-ne un altre. Sopa. Atípa't, que a mi m'agrada quedar bè a tot arrèu, i jo ja sé lo que'm toca...

En realitat, l'Ernest no ho sabia pas lo que li tocava perquè aquella era la primera vegada que s'hi trobava; però, precisament per la seva inexperiència temia fer un mal paper i li semblava que tirant llarg resoldria la situació. Pot ser aquella dona estava enamorada d'ell? Potser ell resultaria un tipo irresistible d'aquells que en les noveles que havia llegit triomfaven sobre totes les dones! En aquell moment recordà que una seva tieta soltera de 35 anys—edat suficient per a ésser experta en les tretes d'amor—li deïa molt sovint acoronant-lo amb amor familiar:—I que n'ets d'hermós fill meu! I que'n faràs patir de dones amb aquets ulls negres!... Perquè éll tenia els ulls negres, es veritat! Tenia els ulls negres i d'una gran simpatia, que moltes vegades s'havia mirat al mirall i havia trobat que la seva tieta era dona de gust i que tenia raó. Ara ho pensava tot això i es deïa internament:—Potser sí que aquesta dona s'ha engrescat i está per mi?—I sentia una alegria que li traspuava per tot arrèu. Una felicitat no comparable amb cap altra. ¡Havia entrat de plé

en el camí del donjoanisme. Dintre de poc, lo mateix que les criatures amb les nines sabria si les dones tenen o no tenen serradures a la panxa.

—I tu que no menges—preguntà ella com interessant-se per la seva *nutrició*.

—Sí, dona; si tu ho vols, menjaré també per a acompanyar te.

—Anem a un reservat? Estarem més bé. Ningú ens destorbarà...

—A un reservat, dius?—objectà mig assustat de veure que la cosa anava tan depressa. Per a ell, anar a un reservat era quelcom tan misteriós com fer un viatge al purgatori o al infern. El Dant no sentí tanta engoixa ni tant desig al ensemple, al emprendre el viatge a les regions ultra-terrenes.

—Sí, anem, anem!—insistí ella al veure'l ja tau estobat.

—Bueno, anem doncs—digué l'Ernest ja sense voluntat per a la réplica. I deixaren als companys al palco fent *grimegia* en companyia d'altres artistes (?) en el plé exercici del llur art en devorar plats de la cuina i en colar per la boca forces consumacions.

El reservat era un altre quarto de fusta amb més olor de fusta que'l teatre. Un lloc on, imprescindiblement s'havia de tocar fusta. Per tot moblatge hi havia un sofà anat a menys: un sofà pacient com un marit embruixat. L'Ernest havia llegit una obra de Balzac i recordà, per casualitat, la diatriba del Mestre contra els sofàs "El sofà sempre ha sigut un complix d'adulteris". Després del sofà, una taula i dues cadires. A la paret, un penjarobes cubista, trencat pel mig i en posició anormal.

Ella, al entrar se li tirà al coll i li feu un altre petó. Volia dos plats més... I el cambrer començà a entrar plats i més plats mentre en el calabog de l'Ernest sonaven els petons. S'en feu un tip d'entrar plats el cambrer. Havien begut xampany i estaven a punt ja de carmet-lo.

—Còm te dius? Qui est tú?—preguntà ella.

I éll es descordà....

—Tan lleig que sóc i m'estimes tant?

—Es que compres les corbates a can MAS i ROCA i estás sempre irresistible.

CAMISERIA, I CORBATERIA,
GENRES DE PUNT, MITJONS
GUANTS PER A SENYORA

24, 26, PORTAFERRISA, 24, 26

TELÉFON 1514

L'empenta d'En Planetes Per aqueixos foiers

El *Maño* de l'Eden ens dona un programa en el que hi llegim que un futur gran tenor d'òpera, nebot d'un crític musical de molt nom, pendrà part en la Festa Tabarinesca de la nit. Això era el penúltim dia de l'any que acabem de passar.

- Qui deu esser?
- Qui serà?
- Qui no serà?
- Anem-hi?
- Ja està dit.

Entrem a l'Edén. Veiem passejar-se, neguitós, al crític Simó (a) Rubatino. Ah! ja sabem qui és el tenor: és En Planetes!!

Hem de presentar als nostres llegidors a l'inmens i universal Planetes? No cal. A Catalunya s'ha fet més popular que l'autor de la *Pomada Sancho*. En Planas músic, En Planas actor i ara, darrerament tenor. .

En Planas tenor ja comença a fer-se popular com els «altres Planas». La premsa diària n'ha parlat repetides vegades i sempre en tò d'elogi. Estalviem-nos també, la presentació. I diguem que a l'Edén, En Planetes triomfà per complet com triomfa en ses lluites amoroses. Quin èxit! La Paquita i la Maria, des d'un palco l'ompliren de flors. (Si se n'enterés la Lydial) Apunta-te-la noil! I vostès, regidors i diputats que estaven presents a la festa, ho deuen tenir en compte igualment, perquè el dia de demà a En Planetes l'haurem d'enviar a Milà o allà on sigui a fi de que dongui dies de glòria i profit artístic a la terra catalana. El xicot és dels qui porten empenta i no se l'ha d'aturar a mig camí. Deixeu-lo anar, que les cordes del seu contrabaix ja no representen res a l'ésser comparades a las de la seva privilegiada gargamella!..

MARGOT ha estat al Saló *Bleu* del Folies a pendre una copeta amb els seus amics del cor.

Ha rigut de valent.

Ha vist:

A la Herminia Martorell parlant en castellà del carrer de Floridablanca.

A la Elsa Morelli menjant-se una ració d'arroç per quatre — Quan deu pagar de dispesa?

A la Chani, filla il·lustre de Esparraguera, cros-pint-se els calamars de l'arroç de la Morelli quan aquesta anava de taula en taula pidolant olives.

A la Lina Marfeo corrent d'una cap a l'altre com un cavall sense estreps.

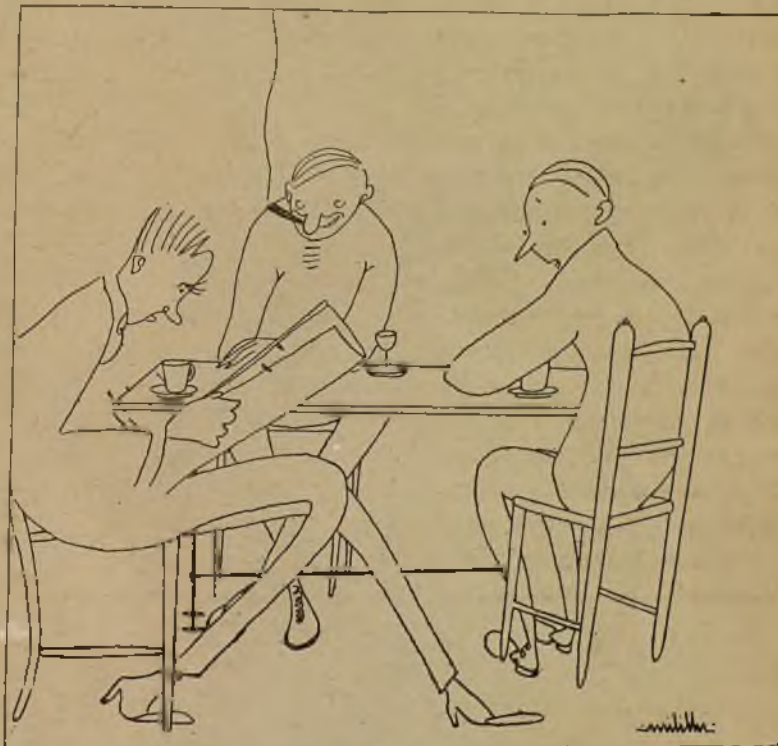
I a les *mamàs* de la Macarena, Elo-Plà, Luzbelina, Perlita i Macarenita, discutint, acurucades en l'antiga taberna andalusa, sobre política internacional.

A la Negrita agotant les provisions d'anxoves de la casa.

A la Perlita, creient-se les paraules del *Pepe er Malagueño*.

A la Edelmi Guri dissimulant l'aborriment sots els impertinents.

A la Petit Patti presumint.

— Em feu càrregs perquè faltó a la dona... Si sabessiu lo trist que és viatjar sempre per la mateixa línia!..

L'Enric i el seu gos

I

L'Enric és alt, gros, carregat d'espatlles i de tot arreu. Està molt vermell, molt vermell—el bitxo, la mostaça.—Va tot afeitat i té una cara que li riu pels quatre cantons: li riu el nas, més vermell que lo altre; la boca, extranyament petita; els ulls, com dos grànets de raim moscatell, i unes arrugues que, de tant riure, ja han après a riure.

L'Enric és un noi de casa bona. Això vol dir que és una mica ximple (1) Té tot lo que vol: un trajo cada temporada, un duro a la butxaca, rellotge i encenedor. Quan ja no pot esperar més el papà l'envia a una certa casa del carrer de Muntaner.

I l'Enric està trist. Trist com un... poeta de Jocs Florals. Trist com una llevadora. Trist com un municipal de cantó. I el pare, que no s'explica aquesta tristesa del noi, diu:—M'ha sortit carabassa. És un ximple.

II

Però, ven's-aquí que un dia—un dia és un dia—el noi se llença a la mala vida. Va de nits. Porta una lliga-cama de color de rosa dintre el forro del berret. Parla de París i de les coses de París. Té una amiga. Una amiga que s'ha encapritxat amb ell, que li dona tot i que «li fa» per tot.

Però l'Enric encara està trist.

III

I un altre dia, l'Enric somriu. L'amiga li ha comprat un gos. Ella diu que és una monada, però sembla un mal esperit. Un gos que quan veu un home amb berret fort badalla. Que quan veu una dona amb trajo de maniobres ja no badalla però s'esmola les dents.

Esmola que esmola...

L'Enric ja no està trist. Somriu. S'ha enamorat del gos com lo que és: com un ximple.

L.L. G.

(1) El cronista és d'una casa molt dolenta.

— L'havia de veure engrescat, l'altre dia, tocant davant la príncepsa Olga i el seu marit!..
— Oh, l'engrescament va ésser quan aquest signé fòra!

Pebre i mostaça

Greu injusticial! No havíem parlat encara del gran Picollín, el rei de les quaranta—els vuits i nous van fóra,—un dels homes més simpàtics i castiços — olé, olé!..— de la Barcelona de nits!

Rectifiquem avui la falta explicant una de tantes anècdotes del nostre Picolinet que li han donat entre el sexe dèbil un prestigi que ja voldrien per a ells més de quatre.

Escoltem: Un dia, al Folies Bergère, un d'aqueixos senyors de preu que sembla que tot s'ho hagin de menjar, volgué convidar a la Adela Orquidea a la seva taula.

— Camarer, una botella de Moet i dues copes!

En Picollín, enamorat com un boig d'aquella formosa criatura, amb la qual es trobava aleshores, cridà també al camarer:

— Faci l'obsequi: una caixa de Cliquot i... una copal!

Los hombres!

En Milego del Bar del Centre (a) cà la Quica, com diuen les col·legiales del sis de la Rambla Santa Mònica, s'ha passat aquestes nits rifant botelles de xampany.

A l'hora de treure la bola —un paperet cargolat, és igual!— de la bossa, ha preguntat cada dia:

—*Vamos a ver: una chica inocente!*

Voleu creure que se li han presentat sempre de 30 a 40 parroquianes de la casa?

Ai, els angelets de Déu!

El nostre amic naturalista-classificador, ens entrega avui un altre fragment del seu llibre en preparació bò i pregant-nos que li demanen vània en cas de que no estigui prou acertat.

— És lo més elàstic que conec; la Historia Natural — ens diu —; s'estira i arronxa pitjor que un acordeón. En plena època de neutralitat, hi hà encara qui confón els molusques amb els crustacis, qui està convençut que'l camaleó s'atipa d'atmòsferes; qui, considera peix a la ballena i qui, com jo, creu que el president de «La Griolla» no rasca ja amb la ploma darrera un burocràtic escriptori. Perdó!..

MÉS BALLARINS DE L'IRIS. — S'adverteix que hi són compresos; en aital classificació, tots aquells qui «marquen postures» a l'acreditada pista del carrer de Valencia; siguin o nó professionals i encara que's tracti de concurrents assiduus.

Bonastre (a) Tita: Excel·lentíssim en l'art de la ballaruga. Ballaria, el noi, a la punta d'un punxó. Imitador perfecte d'En Charlot. Trempat. Escanyolit de tant fer gatzara. Per primera vegada s'ha exalat! Ella és una camarera del Pay-Pay; la Carmeta, vajal!

Carpió: De l'Academia de l'Esquerra de l'Aixampoli. No està massa gras. Té una gran talèia en voler ballar la matxitxa, però... sempre li surt can-can!

Lavista: Gasta pujos perquè quan el rei Amadeu va venir a Barcelona ja ballava el tango. La Maria; una xicota bonica cam un sol i bona com bresques, balla sempre amb ell, el primer qui ballà el tango a la ciutat dels comtes.

Nitè: Tendré i fl. De 10 a 15 anys d'edat. Voluntariós, potser en excés: tot ho voldria ballar!... Porta, en els concursos, a la Nita de parella. Ara té afició al «verd», en qüestió de dones. Dilluns inaugura, amb la Carmela i en Levy; una Academia a Gracia (*Cursos completos en seis semanas y entrenamiento de los alumnos con profesoras*).

Tort: Baixet. Quan balla sembla que vagi per a arregar alguna cosa. Li diuen «Princep del Clot».

Munné: Té ficat els balls del saló al cap, igual que una solejada. Elegant de... deixe'm-ho corre. Ha posat Academia a Sant Andreu i aviat ne instal·larà una a Sant Vicens dels Horts. Se sab que hi hà una Amparo que...

Todolí: Rós, baix, molt baix, i rebassudet. Bon noi, això sí! Té Academia a Gracia (*un minut!*) Es permet el luxe de tenir assistent.—Ola, Rizol—

Pantaleoni: Si no s'hi ha d'enfadar farem constatar que és conegut també amb l'àlies de «Pantera». Cabells llargs, gairebé d'època dels Quatre Gats. Balla a cinc metres i mig de distancia de la dona, i de vegades—no és cap retret—hada. La Gloria s'entrena amb ell.

(S'hi tornarà)

Rès; que les coses que tenim al pap se'ns agombolen que no sabem pas com fer-ho, veu's-aquí!

Queda enlaire:

El frac, tallat a Londres, que ha estrenat el «Princep de Sans».

Les renyines d'aquest amb l'Amparito,

Les de l'Esteller amb la enjogassada Tresina,

Les bases per les quals es reglamentarà el «Dancig Club».

Etc. Etc.

També hauríem de dir quelcòm de la Mercè Teixidora. La xicota és simpàtica i s'ho mereix!

—Perdoni jove: li ofereixo 10.000 ptes. si em diu on ha comprat aquest berret tan elegant...

—No es el primer que m'ho pregunta, A la RONDA UNIVERSITAT, n.º 4.

Berrets, Gorres

Modela de temporada a 3, 4, 5 fins a 20 Ptes.

¡Ningú més barato ni millor assortit!

La Santa Sofia del corrido. La Meca dels trapelles...

Així definia, una vegada, un estimat company, aqueix magne Palau consagrat al culte de la coreografia i de nom «La Bohemia Modernista» que tots els barcelonins, i els qui no ho són també, coneixen, fent-sels-hi la boca aigua quan ne conten els innumerables secrets de felicitat i de divertiment que hi han descobert.

Amb dificultat es trobaria qui, mascle o femella, hagi passat dels quinze i no sàpiga on, què i com

és «La Bohemia». L'edifici que fa xanfrà als carrers de Floridablanca i Casanovas concreta alhora un grapat de coses, l'augment de població una d'elles. Anar a la «Bohemia» és convenient per a tothom: els joves, hi agafen experiència; els vells, retornen a la joventut. Els solters, hi cursen la preparació del matrimoni; els casats, deixen d'anyorar les hores bones de fadrinatge...

Mireu el dibuix i tindreu una idea aproximada—donar—la exacta no és possible—de lo que estem dient. Fixeu-vos, els borrangos com ballen, i com disfruten, i com... ai la mare!

...mais, que ne dit-on pas? La fable est un champ sans limite et on dit,.

...que la grande Genériève se trouvant au Tabarin Moritz, a rompu; en dansant, un fil de sa robe; les perles de la garniture s'étant répandues par la salle, tout le monde se précipita à la pêche aux perles noires.

Les petits jeunes gens voient que ce n'était pas des épingles, se sont abstenus!

...que Yette de Mèriel n'est plus la propriétaire des grands cinémas Diana et Royal.

Elle s'est engagée (!) au Tabarin... pour danser?

...que Mathilde n'est plus la même; la gâté règne dans son âme. Qu'est-ce qui lui arrive que Yette la fait ch...?

...que S...; engagé actuellement au Folies; ne danse plus le tango comme avant, parce qu'une petite blonde finit presque de lui absorber tout son pouvoir... Les jambes fléchissent et il s'est décidé à faire usage des pastilles «Hercules», ce qu'il prend tous les soirs afin de se remettre en train...

...que Dyna (a) Mad. Delirios cherche le moyen de se faire payer une paire de brodequins sans semelle.

...qu'il y a une femme jalouse qui a trouvé le moyen de s'amuser bon marché jettant de l'acid borique sur le tapis de l'Excelsior afin de faire tomber Lilianne chaque fois qu'elle danse avec certain fils à papa.

...que Germaine la blonde quitte Barcelonne avec son ami H.... pour aller monter une usine de sciures de bois à Madagascar.

...que Jeannine, la brune Jeannine, ne pouvant faire des chichis amoureux avec Mathilde, elle enmène tous les jours à l'Excelsior une petite soeur de celle-là. Tout passe et tout casse, entre famille.

...que Lilette cherche encore un flacon d'«Entre fleurs» perdu pendant une soirée de gala au Royal... Le sait M. r. st. n.? C'est possible!

qu'un de nos plus brillants fils à papa; le jeune et déjà si insignifiant B. s ch, découragé de n'obtenir auprès de nos beautés professionnelles aucun succès à cause de sa morne tenue et de son blond déteint et fadasse, est décidé à s'offrir une superbe chevelure ébène foncé, un fond de teint d'un brun africain et un superbe végard de braise. Ainsi attifé et moyennant finances, bien entendu, il arrivera, nous n'en doutons pas, à ne plus avoir l'air carriche fueté qui naturellement jette un certain froid même dans les situations où une certaine température est de rigueur

...que Geo Perret est en train de chercher un professeur calé pour lui apprendre à danser. Il en a bien besoin!..

...que le Prince de Cuba s'ennuie énormément à l'Iris Park parce qu'il ne trouve ce qu'il cherche. C'est régrétable!

SANS-SOUCI

--Agafeu-lo! No'm sab greu pels diners, nó; per la cartera m'en sab, qu'és de can PERELLO!

Fábrica de Carteras, Monedars, etc., etc.

Lo més elegant i chlo. CARRER DEL PI, 7 BIS

TRIPOTAGES

Sensationnel!!

La jeunesse rendue aux femmes même centenaires!!

Comme j'étais

Comme je suis

Avec notre nouvelle méthode toute femme, de n'importe quel âge, peut retrouver la jeunesse éclatante des quinze ans et «des sensations» qui furent, hélas!, trop éphémères.

Plus de rides grâce à notre replâtrage intensif. Plus de boutons, rugosités, etc. par l'emploi continu de notre lime ultra-rotative.

Toujours une peau claire et lisse! Nous garantissons *pour toujours* un tempérament volcanique à toute personne faisant usage de nos produits. Demandez flacon d'essai et notice explicative qui vous seront envoyés gratuitement contre la somme de 150 pessetas.

Faites vos Jeux!

On nous envoie la lettre suivante:

«A l'heure matinale, où les voitures des maraîchers préludent à l'arrivée du nouveau jour, un spectacle d'une extrême répugnance s'offre à la vue des rares passants et, hélas!, nombreuses passantes, qu'un austère devoir retient encore sur le dur bitume.

Subitement, venant saouler la tendre pureté de l'aurore, une bande d'hommes, dépouillés de tout vêtement, complètement nus! s'abat éperdument à travers les Ramblas, semant partout l'épouvante et la juste indignation des honnêtes-geus. Quelques-uns de ces forcenés poussent leur dévergondage jusqu'à prendre place dans les tramvays.

Que fais l'autorité? Mystère!

Un groupe d'habitues du Lion»

Chères lectrices détrompez-vous.

Ceux dont la nudité vous offusque ne sont pas d'immondes satyres voulant porter atteinte à votre chasteté. Tout simplement il s'agit de quelques fanatiques du sept et demi ayant laissé sur le tapis vert jusqu'à leur dernière chemise.

Le Poète démenagé

Un pauvre diable, hagard et paraissant réduit à la plus extrême purée cérébrale; a été recueilli la nuit dernière blotti sous un banc de la place Royale.

Renseignement pris, il s'agit d'un ancien tireur de cartes surnommé le Poète—peut-être à cause de ses longs cheveux et d'une redingote historique—qui exerçait ses talents de cartomancien parmi l'élégante clientèle de petites femmes fréquentant les boîtes-tango.

Dans le monde de la noce on attribue le démenagement mental dont a été atteint le Poète à un amour contrarié qu'il aurait violemment ressenti pour une dame d'un certaine corpulence, Mme. P. l. r.; bien connue des anciens fils à papa ayant besoin d'une introductrice auprès de l'élue de leur coeur.

RON BACARDI

CONCERTS

No sé si a conseqüència dels trepijocs de la setmana passada o de les cordialitats de la Enriqueta, MARGOT està quelcom fadigada; tota una setmana de turrons i neules... Tantes neules són massa neules i, caríssims lectors i lectores, quan es té l'ànima neulida no's gasta humor per a rès.

Per això, cercant un indret per a esplaïar-se un xic i treure's el baf d'aquests dies, va anar, sola, a un Bar que'n diuen la Cava a menjar-hi una marinesca amb tots els ets i uts. En Pep, al sapiguer que's tractava de MARGOT va posar-hi els cinc sentits i tota la ciència d'En Brillat-Savarin.

En un reconet molt discret, en una mitja obscuritat apacible i dolça, agafà el llibre de memòries per a evocar els moments plaents d'aquesta vida. Somniava, anava repassant un a un certs epissodis epigramàtics, quan una veu coneguda la tregué sobtadament d'aquella tan dolça ocupació... Oh. Ninón! engrescadora Ninón de les nits orgiàstiques, què ha devingut de tú? Entre rialla i rialla, entre *intermezzos* d'una excitant salabror, MARGOT sab que la Ninón es casa amb un xicot seriós i enamorat: aquest xicot, que'ns saluda amb efusió sincera, s'ofereix a acompanyar-nos per aquests indrets on la «grimegia» es dogmàtica i la excitació a tota mena de rebelions carnals s'és feta verb.

La Ninón va fent confessions a cau d'orella a MARGOT, i el xicot va rient per sota el nas amb posats d'home enterat i a vesat a aquestes confessions congestionades de verdors de tota mena.

Entrem, com qui no vol, al

FOLIES BERGÈRE:

Aquí, la «mar» de conegudes ens saluden amb efusió mai prou alabada; la ubèrrima Macarena, amb el seu porta-joies, que'ns ensenya una cucaracha arribada de poc de Mèxic per a fer la desesperació deels naturalistes d'aquesta terra. La Perlita, amb el somriure de nena candorosa, de sacerdotisa de la ingenuïtat; la Madriles, ferotge per fora i saborosa i dolça per dintre com un préssec de secà... Crits, escàndol pessics, i alguna paraula no del tot conforme amb el bell parlar... De sobte, silenci. Què passa? Què és? A l'escenari surt un senyor amb una guitarra; plè de gravetat i conciençut, trempa i destrempa sis vegades l'instrument reivindicat per En Tàrraga, En Llohet, En Pujol i En Segovia, i toca... Quina maravella s'ha produït que als sons dolços i planyents de la guitarra, una dòna, què és la exquisitat feta carn, comença marcant el ritme d'un ball castiç i gitano com des de la Imperio no havíem gustat? La Ninón es va posant seria; nosaltres, també. El ritme es fa més marcat, i unes mans voleien; gràcils, lleugeres, elegants, seguint el

Miquel Borrull, gran guitarrista

moviment ondulant, dolçament ondulant, dels braços bruns i perfectes.

Uns ulls negres, espurnejant d'alegria... Uns llavis rojos, sensuals, humits, desitjables dibuixen un somris gloriós, i el cos, rítmic, té epilepsies de posseït i defalliments voluptuosos: La guitarra, pròdiga, treu sonoritats esquisides; les mans baixen, lleument, com implorant, i els ulls llencen una mirada prometedora de delícies... El cos s'extremeix ara d'una tal manera, que allò no és ball, sinó el moment culminant del poema de l'amor amb tota sa selvatge hermosura!

Uns ulls negres...

La sala esclata, un soroll de trò se perllonga i la Ninón, emocionada per tanta exquisitat ens diu, tremolant i a cau d'orella:

— Són la Julia Borrull i el seu pare!

MARGOT, tremolosa encara, amb els ulls inflamats de goig, no pot menys que confessar a Ninón que la Julia Borrull és la reina del Ball Gitano i el seu pare el rei dels guitarristes d'estil.

EDEN-CONCERT:

Segueix al mateix lloc, en espera de les 36 germanes russes que ha contractat En Fernando.

ALCÁZAR:

Les 11.000 verges d'aquest verger continuen tan verges i tan 11.000.

LYON:

Mitzie, segons ens diuen, vol fer-se monja perquè En Colorets no's casa. Serà veritat?

SALÓ-JAPONÉS:

Dyna la Blonde (a) Mlle. Delirios, està cantant per 65 vegades a En Papitu que ella és la única que pot parlar de l'Henry Bataille perquè és autora de les seves obres. En Geo escolta,riu i es posa el dit al front. En Passarell dibuixa i diu de tant en tant:— Aixó és «mandanga» pura.— Entra En San Martín i s'apuja l'aigua. La parella Iva Marin—Ésteller, arribada de nou de la Villete, balla, aquestes passades festes, una *valse chaloupée* tan rebé, que fins la Dyna esclatà amb un *Mort aux v....!!*

EXCELSIOR:

Typperary, *Vous avez tous fait ça* i flauta de Mr. Payan. La Mathilde vol tornar-hi, però En Rodón no ho vol perquè la Rosita li té rencúnia.

Amb tot aixó, la Ninón explica coses que han d'ésser contades minuciosament.

Ja hi tornarem!

Ahl passin alguna nit per la

La Macarrona

VILLA-ROSA:

O siga a can Macià del carrer d'En Trenta, que no s'en penediràn. Hi ha un quadre flamenc digne de veure's. Són els reis del meteix les germanes Mendança, la Macarrona i el gran Mogigongo. CYRANO

Enriquint el lèxic

El set i mig ha enriqueit, no hi ha dubte, el lèxic català. Mossen Alcover tindrà que ampliar el seu diccionari, per virtut del treball d'En Picolin i d'altres eminències del tapet vert. Nosaltres, amics del folklore hem recullit una serie de frasses admirables: "Casito per als agraviats!" "Postures a la fresca!" "El bróquill!" "Un cine estrany!" "Sol i sombra!" "El cas Puig", "Cas de Monarca"; "Postura de cà la Lloro"...

Pero lo més gran, lo de més exquisit cinisme la vàrem sentir l'altra dia en una taula de vint cèntims postura mínima.

Un home gran amb gorra i tipo de ganader, amb leontino, cartera, faixa, de tomba un cas de mig: la i sota copes, Mai dirieu com ho anunciava? "Ma germana, la més viciosa"...

— Dos anys passen molt depressa... Jura que m'esperaràs!...

— Mira: aquest vespre, a les deu, no tens que fer sinó trucar a la porta.

LLISÓ IV

element pacient: la dona.—Excepcions de la regla: Dafnis: Monsieur Venus.—La iniciació domèstica.—L'enaltiment de l'dòna en el cinema.—Característiques del perfecte element pacient.—La tàctica d'En Joffre.—L'amor camperol.—L'error d'En Guimerà.—La majoria d'edat.—La «menor».—Digressió moral.—La dama enamorada.

L'element pacient de la relació cinematològica es la dona. Hi ha excepció, naturalment, com en tota relació amorosa. En la Literatura s'en registren dugues d'excepcions: la del Pastor Dafnis inclinat en l'amor per unes mans sabies femenines i la de Monsieur Venus de Rachilde, model de perversitat que si les nostres cocottes el coneguessin el posarien de moda. Consisteix en que la dona estima com a home a l'home com a dona. Monsieur Venus per a l'amor usava botes de montar i feia vestir al seu entretingut una camisa de senyora. Aquest tenia'l tipu, pero no lo inversió d'aquells adolescents que pugen l'aigua a les cases on la gent se renta sovint.

Altra relació amorosa en la que la dona es element agent és la relació domèstica: la minyona és la eterna iniciadora. La xacolata matinal servida al llit és el galeot.

Però el món del cinema no es un món d'excepció com els que acabem de citar, sinó un món de normalitat. La dona és en el cinema l'element pacient. L'acció inquisitiva, trepadora' parteix de l'honra. La dona com els fisiòcrates no té res més que «deixar fer, deixar passar», més aviat lo primer que lo segon. Aquesta relació sublimatza a la dona: no la fa instrument de plaer, un objecte de plaer. No la prostitueix,

sinó que la eleva. És l'home el qui ret-tribut a la dona, un tribut dolç i plaent, egoista si's vol, però de totes faisons, un tribut.

Pasém ara de la especulació a la didèctica, de les grans síntesis al minuciós anàlisi, i estudiém el tipu de la dona del cinema com estudiàrem en la lliçó anterior el tipu del perfecte cinematòles.

Quines són les característiques de la dona que se fan estimar al cinema? Ha d'ésser una mica abundanta de carns, no ha de ésser donzella i convé que siga major d'edat. No pot estar enamorada.

La dona de cinema ha d'ésser abundanta de carns. La dona abundosa necessita més d'una cadira i amb aixó està tot explicat. Si l'home de cinema ha d'ésser prim; la dona de cinema ha d'estar grassa. Ella invadeix l'espai vel, i el vel que no és espai ni perd tampoc el temps, fá com l'exercit d'En Joffre: s'adapta a totes les protuberancies invasores sense perdre mai el contacte. L'home prim és el motillo ont s'estotja la bellesa i es alhora la serp que s'entortolliga a l'arbre de la bellesa abans esmentada.

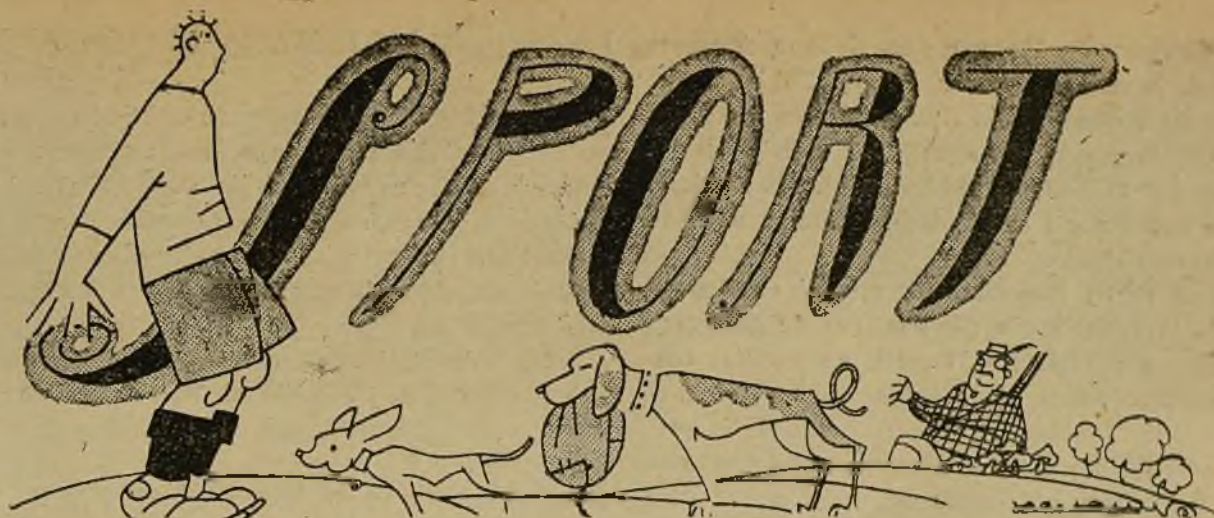
(Seguirà)

Tots els artistes i tots els elegants desfilen per la

FOTOGRAFIA AMER

—RAMBLA de CANALETES, 11—

FUT-BOL

El «Barcelona», s'ha empenyat en que ens enterem de Suïça d'una manera complerta. Després del «Basel»; ha llogat al «Chaux des Fonds» per a fer pirulitus davant la afició barcelonina. Per al diumenge que vé, crec que ha contractat a En Guillem Tell, aquell de la poma, (no'l confonguin amb el notari del carrer de Bilbao) per a que'ns faci una demostració de llençament de javalina. Nada, que si fòs possible, jo crec que fins treuriem el Tibidabo per a posar-hi el Mont-Blanc. La consultiritat d'En Gamper, el destructor d'en Toll, es fa sentir.

Els «basses» i els «calents» varen jugar un partit el dia d'Innocents, i els «calents» varen perdre per dos tantos a un.

Després, els del «Chaux», en jugaren dos més amb els d'En Greenwell. En el primer, varen empatar i en el segon el «Barcelona» va clava'ls hi una pana de tres a un. ¡Prou suïços! Són tan dolents com els francesos i la veritat no hi ha necessitat, de fer-los venir de fóra, per a que no'ns ensenyin res. A l'únic a qui han agradat és a l'Esmandia Bayer, aquell que ni les notes locals sab redactar, amb tot i ésser l'inventor de la «Somatosa».

..

En Rosés, ha tornat la pilota a En Tallada. El «Barcelona» ha protestat del «Espanyol» perquè en

el seu equip hi han dos jugadors, que no porten en el Club el temps reglamentari d'inscripció.

¡Quina colla d'espietes, aquests presidents!

I lo pitjor és que En Rosés ha decretat l'extermi del «Espanyol», i per a començar, segons diuen, ja n'ha fet una com un cove. Ha comprat el solar on el «Real» té el seu local i me'ls treu de casa. Hi farà un teatre i no s'hi representarà sinó aquell drama tan antic, de nom ¡La Venganza Catalana! Manoi, quin embolic! ¡Amb quina rabia deuen fer les arrancades, l'Hardoy Tigoll

COXIS

TENNIS

«El «R. L. T. C. del Turó», ha organitzat un «Campionat inter-clubs» els partits del qual han tingut lloc en les pistes de la Societat que no volem tornar a anomenar per falta de majúscules.

La condició d'ésser el Campionat inter-clubs, ha sigut causa de que l'aristocràtic local es vegés invadit per una colla de cares d'aquelles que hem vist mil voltes darrera els taulells barcelonins. Per uns dies, els quietosos jardins del Turó, han tingut l'aspecte del Parc de les oques amb caloyos i tot, i el saló de ball s'ha convertit en una sucursal de la «Bohemia Modernista». ¡Rigui-s'en, cavallers, de la distinció del tennis, des de que existeixen clubs de duro i de dugues pesetes!..

Diumenge passat, a la tarda; es disputaren la final del «Campionat individual gentlemen» En Bonetti i l'Ortiz. En partits anteriors, havien ja

—Vostè que és una dona elegant i refinada, diguim què l'entusiasma més de Barcelona?

—Les ostres de LA OSTRERA MODERNA, Quintana, 7

quedat eliminats En Flaquer, i En Noblom. A conseqüència de la «derrota», a En Flaquer l'hi ha agafat tal desespero, que un dia d'aquests s'en va cap a Nova-Orleans per a fer aquell jòc malalar de les culleretes que tanta fama l'hi ha donat. En Noblom; no anirà tant lluny i es quedarà a Pompeya de la Diagonal fent l'indio.

En el partit Bonetti-Ortiz, guanyà en Bonetti per $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{2}$. L'Ortiz diu que's refiava de guanyar i per això va perdre. En Bonetti, va resultar bastant «bonetti»: només té el defecte de que quan se l'hi forada la raqueta mira enlaire, com el Tenorio quan diu allò de: *Llamé al cielo y no me oyó...* etc. També balla la *gigue*, bastant bé, quan no té dolor d'estómac.

Després del partit, vàrem anar al saló per a admirar els adeptes de Terpsicore. Lo primer que vàrem veure, al entrar-hi, va ésser el *mundo* de la minyona col·locat al bell mig del local. Notàrem que era un *mundo* que escalfava, descobrint aixís que's tractava d'una estufa. En Cardenal es veu que també sentia l'escalfor i se'n anà a ballar a la galeria, i tot giravoltant, a tall de serauista de Santa Pèrpetua; va abocar les gaseoses de les taules. Què s'ha pensat que és el passatge dels Grinyols, la Narandah del Turó?..

En Rocamora, per a demostrar que ell no té calor i que és un dels pocs que queden de la aristocràtica dinastia dels Sagnier, Ros, etc., ballava el *Tipperary* amb... jaqué!.. Entre els qui no ballaven, hi vegérem a molts *coneguts*. En Rollinde, que ha arribat del *frente*, amb un sobretodo fet a les trinxeres: els botons són d'ossos d'alemanys morts per ell. Porta aquell mateix bigoti d'abans d'ésser «hèroe».

Presenciàrem l'arribada de l'Emilio Soler, (el Conde Hugo de cartró.) Va treure's l'abric, el berret i els guants, (lástima que no's tragués els botins!) Va donar una volta pel saló; i, fent veure que buscava a algú, tornà a posar-se l'abric i el berret i s'en anà calmosament. Tot devallant l'escalinata, mirava a dreta i esquerra amb molta *pose*. No sabem si esperava el «taxi», o vigilava que no li sortís de transcantó En León Conte, aquell que va anar a la guerra. Ens han dit que, a En Soler, la Directiva del Turó l'ha llogat per a donar aspecte estrangeriçat al local. Cal Voleu dir?

Va passar pel nostre costat En Rialp, amb dos goços. Recorria el jardí buscant aquell berret que fa tres anys que va perdre. Vàrem veure, encara, més *coneguts*, però d'aquells que hem dit... de darrera el taulell. No val la pena de parlar-ne: tots gasten coll de celuloide i per les sabates ensenyen l'orella que porta aquell lletreret de «Lo Increible».

Conseqüències d'organitzar Campionats interclubs!..

CAS DE RABIA

BENZINA I AIGUA

Del Rhin al mar i del mar al Nàutic... ¡carai, quina frase..! Es tan dolenta com aquesta: «Las chicas de Berlín se van al Rhin para bailar». Però; com que no les fem amb pretensions se'ns pot *disimular* l'atreuiment; ademés, nosaltres no'ns referim al Rhin riu, sinó a la penya que ha popularitzat el seu nom.

No'ls dic res fillets... com diria la Rosita del carrer de Muntaner. De Berlín al Rhin... Res: un *recorrido* japonés d'aqueixos que no s'acaben mai; tot un passeig, o millor dit, tota una setmana de passejar-s'hi Segurament que l'autor d'aquest popular *couplet* te més *pasta* de corredor a peu que de poeta.

Als de la benzina no se'ls hi ha vist el pèl en tots aquets dies; no obstant, sabem que En Carlets va matar un capsigrany, El «Rei Negre» una *cabra montesa*, i En Quera si es descuida mata a En Molins. En Basté matant pollastres i conquistant pageses. El senyor Guito va perdre els mapes i es va *desorientar* i, ja tenim a En Teixidó, García, «Piquetes» Vilaseca i Masferrer en *guerrilla* buscant al senyor Guito i els seus mapes.

..

Ja som al Nàutic... Un bon amic; dels qui no'n corren, ens convida el diumenge passat per a que assistís a les regates que'ls aimants al sport nàutic havien organitzat en el llur coquetó Club.

El company més célebre—ens deia—és l'Elias Miret, l'organitzador dels balls. Aquest bon senyor s'amoina per poca cosa i, no es obstant—i això no ha pogut lograr mai—reuní un «*tercetto*» complet; quan li compareix el violí li falla el pianista...

Ja es necessita pulmó, eh?

En Camps, com que està convençut de que'l bigoti li feia guanyar els campionats, ara se'l torna a deixar... Si és que ho fa per la reputació, ben merescuda, de patró... se li pot dispensar...

En Serra, ha tret un *balandro* dels sis que de la serie «Hispania», varen rifar... Ara si que anirem a la vela!

L'Angel Milla no pot dissimular lo satisfet que està perquè ha guanyat per primera vegada... Animo jove, que vosté promet.

El notable i fortíssim remer En J. Camps es vol retirar de la tripulació del Nano perquè es casa.

En Lara, que fins ara no se'l veia pel club, es torna a entrenar amb el canot... Segons ens han dit, en les vinents regates anirà molt ben acompanyat.

TOTI

—El folletto, vestit tota el piano admirablement. És un artista repeterant.

—No ho digui, és que apilen al meu piano una pianola adquirida al NEW-PHONO. Jo ni tant sols sé de nota...

NEW-PHONO

FONÒGRAFOS, DISCOS
AUTO-PIANOS ROTLLOS I PIANOS

LLOGUER I VENDA, COMPRA, CAMBI

- CARRER AMPLE, 35 -

TELEFON 2456

—No pot ésser que aquí dins no hi hagi algú que canti; és massa clar està. ¡Ahl ja comprenc: es un aparell del NEW-PHONO.

—Reina Santíssima, que agafaràs una pulmonia!

—Ca dona! Portant els trajes del Doctor RASUREL et pots riurer de las pulmonias, dels catarros i de tos!!

UNIC DIPOSIT PER A CATALUNYA

OLD ENGLAND

Pelayo 11, i Balma 1, 3 i 5

IRIS-PARK

VALENCIA, 179

DISSABTES:

Balls extraordinaris

DIUMENGES I FESTES

Tarda i nit

Balls de Societat

Grandiós Programa
de Balls Moderns

LA RESERVA

Informes i vigilància, recruta particular

DETECTIVES

Averiguacions, Consultori Jurídic

Cobrir de crímins sense pagar per l'acred-

tor-Agència q'entrespona en tot el món

Director: E. GALIANA
(Detective)

57 FERNANDO, 57

GONOROL SANTALOL SOL

Principi actiu de la essencia de Sándal. Medicació segura, i de resultats immediats en la curació de la blenorragia, cistitis i albúmina.

Método senall i económic

VENTA EN TOTES LES FARMACIES
DIPÓSIT: FARMACIA SOL, CORTS, 606

PÍLDORES "BLANQUES"

REMEI INFALIBLE

EN LAS MALALTIES

DELS GOSSES

2 ptas. capsa

Si amb aquest gos li donguessin PÍLDORAS BLANCAS estaria bo.

PÉREZ MARTÍN I Cia.

ALCALÁ, 7, MADRID Y CLARIS, 22, BARCELONA

Bandó, Segaló, Viladot, Vicenç Ferrer, Banyo Noms, núm. 8, farmacia

Exportació a tot arreu

CALÇATS
NOVELTY
SÓN ELS MILLORS I MÉS
BARATS

PLAÇA STA. AGNA, 1
Parada final del tramvia

—T'ho juro, ets el primer home que estimo!
—Ja ho sé, ja.
—I mira, es espetarrant: ets el primer home que s'ho creu...